קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״צ **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיטָ״א

פרשת פינחס תשפ״ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת קודש פרשת פינחס תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים מלימודי פרשת השבוע וענייני דימי 'בין המצרים' הקדושים

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש **פרשת פינחס**, השבת הראשונה מג׳ שבתות בין המצרים, שאכן הם נראים כימים קשים וחשוכים, אבל באמת, אצל צדיקים הם היו ימים קדושים ומעולים עד מאד, ומסוגלים לתשובה שלימה, ולהתקרבות אל הקב״ה, כי רבנו ז״ל מלמד אותנו, שדיקא היכן שנראה חשוך - דיקא שם מונח וגנוז האור הכי גדול.

דוגמא לכך אנו מוצאים אצל אברהם אבינו ועפרון החיתי, שהיה אצלו האחד מנכסיו את מערת המכפלה, ואיתא בזוה״ק שזה היה המקום הכי חשוך אצלו, ולא חפץ בו כלל, ועל כן אמר לאברהם **״אֲדֹנִי שְׁמָעֵנִי אֶרֶץ אַרְבַּע מֵאֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מַה הִוא וְאֶת מֵתְךָ קְבֹר״** (בראשית כג, טו), אך אמר אברהם אבינו **״בְּכֶסֶף מָלֵא יִתְּנֶנָּה לִי״** - אברהם אבינו לא רוצה לקבל בחינם, אלא הוא משלם על זה ב״כסף מלא״, כי ידע את החשיבות והמעלה של אותו המקום, איזה אור שורה שם, ושהוא פתח הגן־עדן...

הרי לנו דוגמא מוחשית לעניין האמור, שדיקא היכן שנראה ששורה חושך ואפלה, נראה שלא מאיר, והכל נראה קשה וכו׳, דיקא שם עיקר האור ופתח הגן־עדן!

וכן הוא בכל ענייני החיים: היכן שגנוז אור גדול וכוחות נפלאים -

דיקא שם נראה חשוך וקשה, ואדם צריך לדעת את הלימוד הזה ולזכור היטב, שאם הוא רואה שמתגבר עליו חושך וקושי, והוא רואה שיש לו ניסיונות קשים, ידע היטב שזה דיקא מחמת שגנוז אצלו כוחות מיוחדים מאד, ואדרבה, ידע שיש לו נשמה גבוהה וקדושה מאד, ובכוחו לעשות דברים נפלאים ומיוחדים, ועל כן הס"מ מתלבש דיקא עליו ביותר, כדי לגרום לו להתרשל מהכל, ויפסיד את כל מה שיוכל לזכות לו ח"ו, ואדם צריך להתגבר ולדעת שכל זה ניסיון בשבילו, ואם כך הוא מרגיש - יבין היטב מה מונח אצלו...

וכמובא בדברי רביז"ל (ליקו"מ ח"א סי' כו) שהמחשבות הזרות מתגברות דיקא היכן שיש ניצוצי הקדושה, ושם צריך למסור נפשו להתגבר עליהם, ע"ש; כי זו עבודת האדם, שידע איך עליו להפוך את תכלית הירידה והחשכות - לתכלית העליה והאור!

וזה הלימוד של **"בקי ברצוא ובקי בשוב"** (ליקו"מ ח"א סי' ו), שרבנו מלמד אותנו שכן הוא בכל מהלך החיים: יש 'רצוא' - אדם מתלהב, מתקדם בעבודת ה', יש לו רצונות וכיסופים בקדושה, זוכה להתמדת התורה ולהשמיע קול תפילה, אבל יחד עם זאת יש גם 'שוב' - חוזר חזרה, עובר עליו דברים קשים, יש לו ניסיונות לא קלים, ועיקר הלימוד הוא שיחזיק מעמד ב"שוב" הזה, וידע היטב שכל זה עובר עליו דיקא מחמת כוחותיו העצומים הטמונים בקרבו, ועליו להוציאם מן הכח אל הפועל, ויתגבר בחזקה נגד כל המניעות והבלבולים, ואל ירפה מעבודתו מאומה.

כי כן הוא הדרך, שלפני שאדם זוכה לעלות ולהתקדם - הוא מוכרח לרדת, ואח"כ יבין שזאת הירידה היתה הדרך והמסלול לעליה, ואדרבה, דיקא מחמת שלפני כן ירד, עכשיו יעלה יותר ויותר, ויזכה לדברים נפלאים, וכדברי חכמינו הקדושים (שבת קכ.; גיטין מג.) המובאים בדברי רבינו (ליקו"מ ח"א סי' כב) על הפסוק (ישעיהו ג, ו) **"וְהַמַּכְשֵׁלָה הַזֹּאת תַּחַת יָדֶךָ"** - **'אין אדם עומד על דברי תורה, אא"כ נכשל בהם'**; כי מתחילה יש ענין של ירידה וכישלון, אבל דיקא זה מה שמעמיד את האדם על עמדו, ומזכה לו להתקדם בעבודתו,

ובמילים 'אין אדם "עומד" על דברי תורה' מונח רמז לענין של תפילה, כי הרי **"אין עמידה אלא תפילה"** (ברכות ו:), ו'עומד' על דברי תורה היינו שזוכה לקבל את כח התפילה, וזה הנותן בו כח לעמוד בהכל!

והצדיקים הקדושים נותנים לנו את הכלים איך להתמודד עם כל הניסיונות האלו, רבנו ז"ל מלמד אותנו (ליקו"מ ח"א סי' א) שאכן היצר הרע משגע את האדם בכל שיגעונותיו, ורוצה להטביעו ולהשפילו ח"ו, ומהי העצה נגדו? **"ומחינן לה באלותא"** - מכים אותו בחזרה, איך? ע"י דיבורי תורה - כמבואר שם, וכן ע"י תפילה, שזה "מקלות ושמות" שמביא שם רבנו, ענין של תורה ותפילה, כשאדם חזק בזה - הוא מכניע את היצר הרע לגמרי, וזוכה להחזיק מעמד היטב בכל אשר עובר עליו.

הכלל, אדם צריך לדעת שדיקא היכן שנראה חושך - שם גנוז וטמון אור גדול, ומה שנראה לו ירידה - זה מה שיביא אותו לעליה, בחינת (שמות כ, טז) "לְבַעֲבוּר **נַסּוֹת** אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹקִים" - **'נסות' הינו 'להגביה ולרומם'**, שזהו (בראשית כב, א) "וְהָאֱלֹקִים **נִסָּה** אֶת אַבְרָהָם", כי עיקר הניסיון הוא כדי להרים ולהגביה את האדם, וכמובא בדברי רבינו (ספר המידות, אות מפורסם, סעיף ב): **"הניסיון הוא בשביל לגדל ולפרסם את האדם"**; היינו קודם פרסומו וגדלותו - מוכרח לעבור ניסיון, וה'ניסיון' מנסה ומגביה אותו מעלה מעלה, ועבודת האדם היא להתחזק מאד בתורה ותפילה, שרק זו העצה היחידית להינצל מכל אלו הניסיונות הקשים, ולזכות להתרומם על ידם, ובכך מהפך את תכלית הירידה והחושך - לתכלית העליה והאור.

וזה ענין פרשת השבוע - **פרשת פינחס**; פינחס הצדיק לחם מלחמת ה', והוא זה שהלך בדרך האמורה, הפך את כל תכלית הירידה והדין - לתכלית העליה והרחמים, והמשיך חסדים נפלאים ע"י קנאותו הקדושה, ועי"ז זכה שהתקיים בו **"הֵשִׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקַנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כִלִּיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי"**, ומה הפעולה שעשה? אומר הפסוק "וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ" - 'רֹמַח' זה ענין רמ"ח מצוות עשה, וכנגדן יש רמ"ח תיבות בק"ש,

ענין האמונה הקדושה, עם הכח הזה הלך פינחס הצדיק, הוא גילה את האמונה הקדושה, ועי"ז נעשה מ'רמַח' - 'רַחֵם', הוא הפך את כל הדין וגבורה - לרחמים וחסדים, וכדאיתא בדברי רבנו ז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' ח) שלפעמים יש ענין של תפילה בבחינת דין, כמו פינחס בעת שקינא על מעשה זמרי, וכמ"ש (תהלים קו, ל) "**וַיַּעֲמֹד פִּינְחָס וַיְפַלֵּל**", ודרשו רבותינו ז"ל (סנהדרין מד.): '**שעשה פלילות עם קונו**'; הרי שפינחס הלך בכח האמונה והתפילה, ועי"ז זכה להפוך את כל הדין לרחמים.

כי מבואר בזוה"ק, שאז במעשה זמרי, האות מ"ם מ'מָוֶת' ריחפה באויר, ו'פנחס' גימטריא 208 - 'ר"ח' [כמנין יצח"ק], וזהו "**וַיִּקַּח רמַח**", צירף את עצמו - 'ר"ח' - אל אותה ה'מ"ם', ונעשה **רמַ"ח**, שכאמור הוא ענין האמונה הקדושה, ובכח זה הפך את ה'רמח' ל'**רַחֵם**' - רחמנות, כי המתיק את הדינים ששרו אז.

וכל הסוד הזה טמון בשמו: '**פנחס**', שהוא אותיות **פס"ח נ'**, כי הרי שבת זו היא כנגד חג הפסח [וכמבואר בספה"ק, שאלו ג' השבתות הם כנגד ג' רגלים], והיינו קדושת חג הפסח שאז זכו לנו"ן שערי בינה, שזה ענין האורות הנפלאים שיורדים לנשמות ישראל בליל פסח הקדוש, שמגיע אליהו הנביא ג"כ, ושורה אור נפלא, אך אח"כ לוקחים זאת מהאדם וצריך להחזיק מעמד, ואיך זוכה להחזיק מעמד? בכח '**פנחס**' שהוא אותיות **פ"ח ס' נ'**, ויבואר העניין:

איתא בגמרא (ברכות ד:), שבמזמור "תְּהִלָּה לְדָוִד" לא מופיעה האות נ', למה? מפני שמורה על נ'פילה, אך אעפ"כ אומרת הגמ' שדוד המלך "**סמכה ברוח הקודש**", היכן? ב"**סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנֹּפְלִים**", ע"ש.

מה הלימוד בזה? נ' הוא ענין הנפילה שעובר על האדם, שהס"מ מתגבר ביותר להפילו בבאר שחת, ולא נותן לו מנוחה, ולפעמים גם מצליח ח"ו להכשילו במה שמכשילו, אבל האדם חזק עם לימודי הצדיקים, והוא מתחזק וממשיך הלאה, הרי זה ענין של "**סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנֹּפְלִים**", היינו שלא מזכירים אפילו את הנפילה... וזה הסוד האמור, שמהפכים את

תכלית הנפילה והירידה - לתקומה ועליה גדולה, ואין מזכירין את הנפילה כלל וכלל, אלא מיד: "**סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנֹּפְלִים**", תדע שיש לך סמיכה! בכח וזכות הצדיקים תעמוד על עמדך! אל תתייאש!

וזה הסוד במילה '**פנחס**', שאפילו אם כבר היצר הרע הפיל אותך בתוך ה'**פח**', תדע היטב שיש לך **ס**'מיכה ותקומה, רק תאחז בזה היטב, ותדע שאין מזכירין הנפילה כלל, אלא אפילו שהיתה לך **נ**'פילה - מיד ישנה **ס**'מיכה ותקומה, ותצא מכל ה'**פח**' הזה לאור גדול חיש קל מהרה...

וכך עבר על כל הצדיקים, שסבלו מה שסבלו, אבל החזיקו מעמד היטב; השבוע היתה לנו ההילולא קדישא של ה"אור החיים" הקדוש, וידוע את אשר סבל בימי חייו עלי אדמות. אכן, הוא הסתלק בגיל לא מבוגר - כשהיה בן ארבעים ושבע, ורק בסוף ימיו עלה לארץ ישראל - פחות משנה תמימה קודם הסתלקותו [הוא עלה לארץ בסוף שנת תק"ב, ונפטק בט"ו תמוז תק"ד - כעשרה חדשים אח"כ], וידוע איך שהיה צריך לברוח מהמלך במרוקו, ואח"כ היה באיטליה וכו' וכו', עד שזכה לעלות לארץ ישראל, ועבר עליו הרבה דברים קשים, עד שפעם אחת איזה אדם סטר לו שתי סטירות על פניו... אבל הוא הבליג ודילג וקפץ על הכל, והחזיק מעמד בהכל!

זה הלימוד של הצדיקים, שיודעים איך להפוך את כל החושך והירידות והקושי והנפילות - לאור ועליה, קלות ונעימות, ואדרבה, דיקא כשיש זמנים קשים, מתעוררים הם משינתם, ושבים בתשובה לפני בוראם, וכגון זמנים אלו של ימי החורבן, אצלם הם ימי התעוררות גדולים ונעלים עד מאד, ואז רואים היטב מהי מעלתם של נשמות ישראל קדושים...

וכמו שמפרש הרה"ק מראפשיץ זי"ע (זרע קדש, פרשת פנחס, ד"ה 'וזהו שנאמר') את הפסוק (איכה א, ג) "**כָּל רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים**", שכל הגוים והמקטרגים וכו' שזהו "**כָּל רֹדְפֶיהָ**", הם השיגוה את מעלת נשמות ישראל - "**הִשִּׂיגוּהָ**", דיקא "**בֵּין הַמְּצָרִים**" - בזמנים הקשים של עם ישראל, דיקא אז הם משיגים איך שאנחנו עם קדוש!

וכמו שמסופר על נפוליאון, בעת שרצה לכבוש את העולם, והגיע גם לארץ ישראל [בחב״ד מספרים שהוא נפגש עם רבנו ז״ל בטבריה, על ים כנרת, כי הרי רצה לכבוש את כל העולם - והגיע גם לארץ, ואמר לו רבינו שיפסיק בכאן, ולא רצה להקשיב, ובאמת היתה לו אח״כ מפלה גדולה; אצלנו זה לא מסופר - מוהרנ״ת ז״ל לא מזכיר את זה - אבל כך מקובל אצל חסידי חב״ד], וכשהוא היה בירושלים, היה אז ליל תשעה באב, והוא עבר ליד איזה בית כנסת, ושמע קול בכי ונהי מפי קהל גדול שנמצא שם, והיה פלא בעיניו על מה ולמה זאת, שיהיו בתוך מבנה אחד כ״כ הרבה אנשים ויבכו...

החליט נפוליאון להיכנס, ופליאתו גברה שבעתיים כשראה קהל שלם יושבים על הרצפה ובוכים... הוא לא יכל להתאפק, ומיד שאל את אחד מהיושבים: על מה ולמה אתם יושבים ובוכים? מה קרה?...

ענה לו אותו יהודי: **לפני כאלף ושבע מאות שנה היה לנו בית מפואר - בית המקדש, ושם זכינו להנות מזיו השכינה** [לך תסביר לגוי מהו 'גילוי שכינה'...], **והיה לנו בית כ״כ נפלא, מאיר וקדוש, ובעוונותינו הרבים חרב בית המקדש ביום הזה, ועל כן אנחנו יושבים ומבכים על זה...**

שאל נפוליאון: ״כך אתם עושים כל שנה ושנה?״... ענה לו היהודי שכן, בכל שנה אנחנו יושבים ומתאבלים על הבית המפואר הזה שהיה ואיננו, ואנחנו מצפים שייבנה במהרה...

מספרים שנפוליאון יצא משם אחוז התפעלות, והביע את התפעלותו: **״אתם בוכים כ״כ על משהו שהיה לכם לפני כ״כ הרבה שנים ולא שוכחים זאת ולא מפסיקים להתאבל על כך? על כזה עם, שום אומה לא תוכל להם לעולם!״...**

ובזה התקיים דברי הרה״ק מראפשיץ הנזכרים לעיל, שדיקא בעת זמנים אלו של **״בֵּין הַמְּצָרִים״**, אז דיקא **״כָּל רִדְפֶיהָ״** מתקיים בהם **״הִשִּׂיגוּהָ״** - הם משיגים את מעלת נשמות ישראל וקדושתם, איך שהם מחזיקים מעמד בכל שנות גלותם, הן בכלליות והן בפרטיות, שיודעים היטב אשר כל מה שעובר עליהם - חושך, קטנות, ירידות, נפילות, כל זה כי באמת גנוז בתוכם אור גדול ונפלא, וכל הקטנות מחפה על זה, ובכח הצדיקים אדם זוכה לגלות את הכוחות הגדולים הטמונים בקרבו, ועי״ז הופך את כל

החושך לאור הגדול, את כל המר - למתיקות ועריבות.

זהו עניינם של ימים קדושים אלו - **ימי בין המצרים**, ובעיקר בשבתות הנפלאות שלהם, שהם כנגד המועדים הקדושים, ושבת זו היא כנגד חג הפסח - **'פנחס'** אותיות **פסח נ'**, קדושת חג הפסח, שלאחריו ספרו מ"ט ימי ספירת העומר, עדי זכו להגיע לנ' שערי בינה, ולהפוך את כל הרע לטוב, ואת כל המיצרים שהיו להם במצרים - להרחבה אמיתית ושלימה.

יזכנו הקב"ה לנצל את הימים הקדושים הללו - בתשובה שלימה, לימוד תיקוני זוהר, אמירת תהלים, תפילה והתבודדות, ובמהרה יתהפכו ימים אלו לימי ששון ושמחה, בביאת המשיח בגאולה השלימה!

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קודש פרשת פינחס תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפו"מ של רבינו, מעשה ב' – ממלך וקיסר

לשון רבינו ז"ל בסיפורי מעשיות:

אַחַר־כָּךְ אָמְרָה לָהֶם, שֶׁתְּכַבֵּד אוֹתָם בְּיַיִן טוֹב, נִפְלָא מְאֹד, שֶׁיֵּשׁ לָהּ בַּסְּפִינָה, שֶׁאֵינָהּ מִסְתַּפֶּקֶת מִמֶּנּוּ, רַק הוּא טָמוּן אֶצְלָהּ עַד יוֹם שֶׁיְּזַמֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַזְּוּוּג שֶׁלָּהּ. וְנָתְנָה לָהֶם הַיַּיִן בִּשְׁנֵים־עָשָׂר גְּבִיעִים וְאָמְרָה, שֶׁכָּל אֶחָד יִשְׁתֶּה לְכָל אֶחָד מֵהַשְּׁנֵים־עָשָׂר, וְשָׁתוּ וְנִשְׁתַּכְּרוּ וְנָפְלוּ. וְאָמְרָה לְחַבְרוֹתֶיהָ הַנַּ"ל: לְכוּ וְשַׁחֲטוּ כָּל אֶחָת אֶת בַּעֲלָהּ, וְהָלְכוּ וְשָׁחֲטוּ כֻּלָּם. וּמָצְאוּ שָׁם עֲשִׁירוּת מֻפְלָג מְאֹד, שֶׁלֹּא הָיָה אֵצֶל שׁוּם מֶלֶךְ, וְהִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא לִקַּח נְחֹשֶׁת וְלֹא כֶּסֶף, כִּי אִם זָהָב וַאֲבָנִים טוֹבוֹת. וְהִשְׁלִיכוּ מִן הַסְּפִינָה שֶׁלָּהֶם דְּבָרִים שֶׁאֵינָם חֲשׁוּבִים כָּל־כָּךְ, וְטָעֲנוּ כָּל הַסְּפִינָה עִם דְּבָרִים יְקָרִים: זָהָב וַאֲבָנִים טוֹבוֹת שֶׁמָּצְאוּ שָׁם, וְהִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא לֵילֵךְ עוֹד מְלֻבָּשׁ כְּמוֹ נָשִׁים, וְתָפְרוּ לָהֶם בִּגְדֵי זְכָרִים, מַלְבּוּשֵׁי אַשְׁכְּנַז, וְהָלְכוּ עִם הַסְּפִינָה.

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה ממלך וקיסר, שרבנו מספר על י"ב הגזלנים שאצלם נמצאים עתה הבת קיסר וחברותיה, כי כנגד י"ב שבטי ק"ה, יש "זֶה לְעֻמַּת זֶה" בטומאה, וכנגד הגזלנות שאדם זוכה לגזול בקדושה - יש את טומאת הס"מ שרוצה לגזול מהאדם כל חיות ואושר ימי חייו, ולהפילו בבאר שחת, וע"י לימודי הצדיקים זוכים להינצל ממנו, שזה התפקיד הקדוש של בת הקיסר, שהפיחה חיות ולימודי הצדיקים בי"א בנות השרים.

והנה כאמור, י"ב הבנות היו כנגד י"ב שבטי ק"ה, שזאת אנו מוצאים בפרשתנו, את מעלת עם ישראל, איך ששמרו על יחוסם, והתקיים בהם (תהלים קכב, ד) "שִׁבְטֵי יָ"הּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל", שהקב"ה אמר: אני בעצמי

מעיד עליהם, ועל כן שם את שמו - יו"ד וה"א - בתוך שמות השבטים, שזהו "הַחַנֹכִי", "הַפַּלְאִי", "הָרְאוּבֵנִי" וכו', להורות "שֵׁם יְ"ה מֵעִיד עֲלֵיהֶם".

והנה שואל האלשיך הקדוש: לפי סדר שם הוי"ה, היה אמור להיות יו"ד בהתחלה וה"א בסוף, ומה טעם כאן שמו את ה"א בהתחלה?

עונה האלשיך הקדוש טעם נפלא, וכה דבריו: הנה ידוע שאצל איש ואשה שוכן שמו של הקב"ה, יו"ד באי"ש, ה"א באשה', וכשחיים יחדיו באהבה ושלום - שכינה ביניהם, דהיינו שם י"ה שורה אצלם, וזו תכלית השלימות.

והנה, פה מעידים על השבטים הקדושים שעמדו בקדושתם במצרים, כי היו שקטרגו שבודאי המצרים שלטו בנשותיהם, כי אם שלטו בהם - ק"ו בנשים שלהם, וע"כ אמר הקב"ה שהוא בעצמו מעיד עליהם, והנה מובא (סוטה יא:) **"בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים"**; בזכות אותן נשים צדקניות ששמרו ועמדו היטב על קדושתן וטהרתן, זכו להיגאל.

נמצא אפוא, שמובן מאד מדוע שמו דיקא את ה"א ראשונה והיו"ד אחרונה, להורות גודל מעלת נשים צדקניות, שכשהן שומרות על טהרת הקודש - זוכים לגאולה, זוכים שיש כל ההשפעות הטובות!

וזה מה שאנו מוצאים כאן, שרבינו מספר על י"ב הנשים, שהן עמדו היטב על קדושתן וטהרתן, וזכו לקבל בשלימות את לימודי הצדיק, ואכן זכו סוף כל סוף להכניעם לגמרי, כפי שיספר רבינו.

וכבר ביארנו ענין של י"ב דיקא, שזהו **"הקושט שנים עשר"**, 'קושט' בפשטות שם היה אחד מהסממנים, כמו תבלין מסוים, אבל בלשון תרגום 'קושט' זה 'אמת' [כדאיתא בגמ' לשון של 'קושטא', 'קשוט' וכו'], וזהו **"הקושט"** - אמת, יש **"שנים עשר"** - יש לשנים-עשר שבטי ישראל, לכל אחד יש את נקודת האמת שלו, ואין אחד הדומה לחברו, כל אחד יכול להוציא מן הכח אל הפועל את נקודתו מה שאף אחד בעולם לא יכול ולא יכל לעשות! מעת בריאת אדם הראשון, ועד סוף כל הדורות, אף אחד לא יכול לעשות

את התפקיד שלך! יש לך תפקיד מיוחד ששייך רק לך!

מספר רבינו: אַחַר־כָּךְ אָמְרָה לָהֶם, שֶׁתְּכַבֵּד אוֹתָם בְּיַיִן טוֹב נִפְלָא מְאֹד שֶׁיֵּשׁ לָהּ בַּסְּפִינָה, שֶׁאֵינָהּ מִסְתַּפֶּקֶת מִמֶּנּוּ, רַק הוּא טָמוּן אֶצְלָהּ עַד יוֹם שֶׁיְּזַמֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַזִּוּוּג שֶׁלָּהּ - ענין של "יין טוב נפלא מאד" הוא היין ההונגרי של רבינו, שזה כלליות הלימודים הנפלאים של רבינו ז"ל, ומי שזוכה באמת לטעום מהיין ההונגרי - כבר אף אחד לא יכול לבלבל אותו, כי הוא יודע היטב מהו טעם היין ההנוגרי... ומי שזוכה לכך - מקבל לימודי התחזקות נפלאים, וכן מקבל כח איתן וחזק לעמוד כנגד כל הטומאה, ולנצח אותה לגמרי [כפי שימשיך רבינו לספר].

וענין שהיין טמון אצלה "עד יום שיזמן לה השי"ת הזיווג שלה", זה לימוד נפלא לחתן, שצריך לדעת שיום החתונה הוא יום מיוחד מאד בימי חייו, יום שהוא זוכה להיכנס בברית הנישואין ולהקים בית נאמן בישראל, ודיקא אז הוא זוכה באמת לטעום מהיין ההונגרי; אכן, גם בתור בחור זכה ללמוד בהתמדה ולקבל לימודים נפלאים וכו', אבל אין כל זה דומה לאחר החתונה, שאז מקבל זאת ביתר שאת, ובודאי שהיין ההונגרי שמור לאותו הזמן, כי זוכה לקבל מתנה נפלאה - זו אשתו, וכמה עליו לתת תודה והודאה להקב"ה על זה, לא להפסיק מליתן שבח והודאה על שזכה להתחתן, ועתה יתחיל באמת לטעום מהו טעם היין ההונגרי, וליישם את כל העצות של הצדיקים לעובדא ולמעשה.

ממשיך רבינו: **וְנָתְנָה לָהֶם הַיַּיִן בִּשְׁנֵים־עָשָׂר גְּבִיעִים וְאָמְרָה שֶׁכָּל אֶחָד יִשְׁתֶּה לְכָל אֶחָד מֵהַשְּׁנֵים־עָשָׂר** - דהיינו, שכל אחד מאלו י"ב הגזלנים ישתה י"ב גביעי יין, **וְשָׁתוּ** - טעמו מהיין ההונגרי, מלימודי הצדיקים, **וְנִשְׁתַּכְּרוּ וְנָפְלוּ** - אלו ב' בחינות שיש אצל המקבלים אור הצדיקים: יש הזוכים לקבל את עצות הצדיק בתמימות ופשיטות, וזוכים להתקרב באמת ובתמים ללימודי הצדיק האמת, להטות אוזן ולהקשיב לדבריו הקדושים, אדם שזוכה לכך מתקיים בו 'ונשתכרו' - הוא זוכה להיות כשיכור ממש, דהיינו שמרוב אור זיו

וחיות שהוא מקבל מהצדיק, כמעט שמתבטל לגמרי... [כמובן, צריכים גם בזה שכל איך שלא להשתגע ולהתפוצץ ולשבור את הכלים וכו', וגם אדם שזוכה לקבל את אור הצדיק, שיראה לצמצם את עצמו, וזה חלק בלתי נפרד מכל לימודי הצדיק], אך יש את הרשעים, שאינם זוכים להיות מקורבים לצדיקים, והולכים בשרירות ליבם, וכשהם מקבלים פתאום את אור הצדיק, מתקיים בהם 'ונפלו' - נופלים ומתבטלים לגמרי... מרוב בוהק האור שהצדיק מאיר בלימודיו הנפלאים - מבטלם לגמרי ממש...

וזה מה שממשיך רבינו לספר: **וְאָמְרָה לְחַבְרוֹתֶיהָ הַנַּ"ל** - בת הקיסר אמרה לי"א חברותיה, כי כאמור היא זו שלמדה אותם כל הלימודים הללו: **לְכוּ וְשַׁחֲטוּ כָּל אֲחַת אֶת בַּעֲלָהּ** - כי כנ"ל, מתחילה הם השתדכו זה עם זו, **וְהָלְכוּ וְשָׁחֲטוּ כֻּלָּם** - שזה ענין שחיטת הס"מ שיקויים לעתיד לבוא, וכמובא (סוכה נ"ב) שלעתיד לבוא הקב"ה ישחט להיצר הרע, בחינת (פיוט 'חד גדיא') "**ואתא הקב"ה ושחט למלאך המוות**", וכל המזיקים יישחטו, כל הטומאות ייבטלו לגמרי, ויהא אך שלום ואמת, אמן.

ופה רואים העניין שאדם חושב שיוכל להרע לרעהו, לגרום איזו תקלה לחברו, להזיק לזולת, אבל אינו יודע שסוף כל סוף הוא מקבל את הכל חזרה בכפל כפליים, וחוזר עליו כל מה שחפץ לעשות לזולתו, שזה מה שמוצאים פה, הם בתחילה רצו לשחוט אותן כנ"ל, אבל בת הקיסר בחוכמתה הגדולה הצליחה להינצל מזה, ולא רק שלא גרמו להן שום נזק, אלא אדרבה, הכל נהפך עליהם, והם אלו שנשחטו, והיתה להם מפלה גדולה, "**כֵּן יֹאבְדוּ כָל אוֹיְבֶיךָ ה'**" (שופטים ה, לא).

מספר רבינו, שאחר ששחטו את כולם: **וּמָצְאוּ שָׁם עֲשִׁירוּת מֻפְלָג מְאֹד, שֶׁלֹּא הָיָה אֵצֶל שׁוּם מֶלֶךְ** - כי כשאדם זוכה להחזיק מעמד, ולהילחם נגד הס"מ, ולא ליפול ולהתייאש, אע"פ שהס"מ מצליח להפילו פעם ושנים, הוא ממשיך הלאה ולוחם עמו, ואפילו שבין כך גוזל ממנו קדושתו וטהרתו וכו' הוא לא מתפעל מזה כלל, אזי סוף כל סוף הכל יוחזר לו, ויזכה להוציא חזרה את כל מה שגזל ממנו הס"מ, "וימצא עשירות מופלג מאד"...

וְהִסְכִּימוּ שֶׁלֹּא לִקַּח נְחֹשֶׁת וְלֹא כֶּסֶף, כִּי אִם זָהָב וַאֲבָנִים טוֹבוֹת - היינו שאדם זוכה לקבל חזרה את כל הדברים הטובים שנלקחו ממנו, ולא שמקבל דברים פשוטים, אלא אדרבה, הוא זוכה לקבל דיקא זהב ואבנים טובות, שזה כלליות הקדושה והטהרה שמנסה היצר הרע תמיד לגזול מהאדם, ואם עומד חזק על עמדו בכח וזכות הצדיקים - סוף כל סוף הכל יוחזר אליו בכפל כפליים, אשרי לו!

[כשקרא מו"ר שליט"א את המילים "כִּי אִם זָהָב וַאֲבָנִים טוֹבוֹת", אמר שנזכר במעשה מהגה"ק ר' אהרן שמואל מקויידנוב זי"ע - שהיום יום ההילולא שלו (י"ט תמוז), שחיבר את הספרים "ברכת הזבח", "ברכת שמואל" וכו', והיה תלמיד של הגה"ק ר' הערש'ל מקראקא זי"ע.

פעם בחג הסוכות ירדו גשמים עזים, והוא לא רצה בשום פנים ואופן לצאת מהסוכה, עד שהוצרכו להביא לו בגדים כמה וכמה פעמים כדי שיחליף מהבגדים הרטובים... והוא בשלו, שאיננו יוצא מהסוכה.

והנה, היו כמה שהרהרו בדבר, והעיזו פנים ואמרו לו: הלא יש דין מפורש, שהעושה מצוה ולא חייבין בה - נקרא הדיוט, וכיון שיש דין דהמצטער פטור מן הסוכה, א"כ מה ענין להישאר כך ולהירטב וכו' אם בין כך מקרי הדיוט?...

ענה ואמר להם ר' אהרן שמואל: **"אכן אתם צודקים, עם כל זאת הבה ואשאל אתכם: אם היה קורה, שיחד עם הגשמים שיורדים, היו יורדים ביחד גם יהלומים, אבנים טובות ומרגליות[א], האם גם במצב כזה הייתם בורחים מהסוכה ולא נשארים כדי לא**

[א] כאן אמר מו"ר שליט"א: רואים זאת כשזורקים סוכריות על חתן, מיד כל הילדים רצים ומתורצצים למלאות את הכיסים... ובכאן העיר מו"ר שליט"א בְּתוֹכַחַת מְגֻלָּה וְאַהֲבָה מְסֻתָּרֶת: ילדים צריכים לדעת, שהגם שיש ענין חשוב בזה שזורקים סוכריות על חתן, אעפ"כ כשאוספים הסוכריות צריכים להיזהר מאד מאד שלא להכאיב ברגלי העומדים שם, זה דרך ארץ! וגם אלו שזורקים הסוכריות, הרי אמנם זורקים לכיוון החתן, אבל יש גם ספר תורה, ויש העומדים אצל הס"ת, וצריכים להיזהר מאד כשזורקים, לא לזרוק יותר מדי חזק וכו', אם אתה רוצה לזרוק, תתקרב ותעמוד קרוב לחתן, ותזרוק עליו, אבל לשמור על קדושת ס"ת ושאר העומדים שם, הרי "דרך ארץ קדמה לתורה", וצריכים הילדים לדעת זאת, לא להתרוצץ באופן שפוגעים ברגלי העומדים, ונכנסים בין הרגליים בריצה וכו', זה לימוד של דרך ארץ שצריכים להנחיל לילדים, שיהיה כבוד לס"ת ולעומדים שם!

להיות 'הדיוט'?! הרי בוודאי הייתם נשארים וממלאים את הכיסים בכמה שיותר יהלומים... אותו דבר לענייננו: הרי אני בסוכה, זה יהלומים! איך אברח מפה בגלל זה?!"...

כי אצל צדיק יש הרגשה במצוות ה', והוא טועם מהי סוכה, איזה אור זיו וחיות יש בתוך הסוכה, כמה נפלא להיות בסוכה הקדושה, והוא ממש בתוך יהלומים... אצל אחד כזה שיש לו רגש במצוות ה', מה שייך לצאת בגלל הגשם, הוא לא בורח!].

מספר רבינו: וְהִשְׁלִיכוּ מִן הַסְּפִינָה שֶׁלָּהֶם דְּבָרִים שֶׁאֵינָם חֲשׁוּבִים כָּל־כָּךְ, וְטָעֲנוּ כָּל הַסְּפִינָה עִם דְּבָרִים יְקָרִים: זָהָב וַאֲבָנִים טוֹבוֹת שֶׁמָּצְאוּ שָׁם - כי כאמור, אדם שזוכה להחזיק היטב מעמד, הרי שחוזר אליו הכל, וכבר משליך כל הדברים שאינם חשובים, והוא מתמקד בתכלית, זוכים לחטוף דברים יקרים בזה העולם, זהב ואבנים טובות "שמצאו שם" דייקא, היינו מה שגזלו מהם - עתה באים בכח לימודי הצדיק, מה שזכו לקבל מבת הקיסר, וחוזר אליהם הכל!

מסיים רבינו: וְהִסְפִּימוּ שֶׁלֹּא לֵילֵךְ עוֹד מְלֻבָּשׁ כְּמוֹ נָשִׁים, וְתָפְרוּ לָהֶם בִּגְדֵי זְכָרִים, מַלְבּוּשֵׁי אַשְׁכְּנַז, וְהָלְכוּ עִם הַסְּפִינָה - כי הן ראו שנקלעו כמה וכמה פעמים לכל מיני סכנות שונות, ועל כן החליטו שיהיו מוסוות ע"י מלבושי הזכרים.

והלימוד בזה, דהנה 'זכר' הוא משפיע ו'נקבה' היא מקבלת, ואדם צריך לראות תמיד שיהיה המשפיע - ולא המקבל.

ובזה פירש מוהרא"ש הקדוש את הברכה שהגברים מברכים: "שלא עשני אשה", וברכת הנשים: "שעשני כרצונו", וכי זו גזענות?... מדוע הגבר מברך שלא עשאו הקב"ה אשה?

עפ"י האמור מובן מאד, 'אשה' היינו להיות מקבל, כי עפ"י רוב הזכר הוא המשפיע והנקבה היא המקבלת, והעיקר הוא שאדם זוכה להשפיע - תמיד להשפיע טוב, הן בבית והן בחוץ, להיות המשפיע, ולא המקבל, וזהו "שלא עשני אשה", היינו שלא עשני 'מקבל', אלא אני זוכה להשפיע כמה שיותר...

וכאן, במעשה הנפלא שרבינו מספר, בת הקיסר היא היתה המשפיעה לימודי התחזקות על כולם, היא הנהיגה אותם בדרך הקדושה והטהרה, ולימדה אותם איך יזכו ביחד להינצל מכל הטומאות, ויהיו רק בקדושה וטהרה, כי הלא בשרשן הן היו י"ב במספר - כנגד י"ב שבטי י"ה, ויחדיו זכו להשפיע טוב, להשפיע לימודי הצדיק, לזכות להינצל מכל הטומאות, ועל כן לא הסכימו יותר להתלבש כמו נשים, ולבשו "בגדי זכרים", דהיינו שזכו לקבל בחינת 'זכר' - להיות המשפיע ולא המקבל, כל זה כי זכו לקבל את הלימודים של הצדיקים.

והוא לימוד לכל אחד ואחד לכל משך ימי חייו: **אתה רוצה להינצל מכל הטומאות? אתה רוצה לזכות כבר למנוחת הנפש - שהיצר הרע יפסיק עם כל השיגעונות שהוא משגע אותך? אחוז ב"יין ההונגרי" - קח את עצות הצדיק! רבינו מלמד אותנו שהעצה היחידית נגד טומאת הס"מ היא להשתמש עם הדיבור - תורה ותפילה!**

בתורה הראשונה בליקו"מ, רבינו מביא את העניין של "מקל ושמות", שזה ענין של תורה ותפילה, שבזה זוכים להכות את היצר הרע ולהכניע אותו לגמרי, ע"ש, וזו עבודתו של כל אחד ואחד, להילחם נגד הטומאה, ואפילו שמרגיש שכבר איננו יכול, והוא חושב "אולי באמת איני יכול להחזיק מעמד והיצר הרע הוא יותר חזק ממני?"...

רבינו נתן לנו 'פסק הלכה': אין מביאים לאדם ניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו! לא מביאים לך משהו שהוא למעלה מכוחך! אם אתה עובר ניסיון מסוים, תדע שיש בך הכוחות להחזיק מעמד ולהילחם נגד זה ולנצח! העיקר - אחוז עצמך בלימודי הצדיקים, ואז תזכה לעבור את הכל לשלום...

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים, לקבל מהם הלימודים איך להחזיק מעמד בחיים, ונזכה שימים אלו יתהפכו במהרה לימי ששון ושמחה, בבנין ביהמ"ק ובגאולה השלימה!

[אחר קידושא רבה, אחר מאנשי שלומינו שאל את מו"ר שליט"א, מה ענין של "מלבושי אשכנז" דוקא? והסביר מו"ר שליט"א העניין בזה, כי 'אשכנז' הכוונה על גרמניה, והכוונה היא על מלבושי גוים, שעל זה אומר רבינו (ספר המידות, אות בגדים, סעיף ט): **"לעתיד הקב"ה יהא נפרע מאותם המלבושים מלבוש עכו"ם"**; ולמה באמת פה בסיפור הם לבשו דווקא את זה? כי הרי הם לבשו בגדי זכרים, כאמור, אבל אם ילבשו 'בגדים חסידיים' - זה יכול לעשות בעיות... יכולים לחשוב שכך הם באמת, וזה לא טוב, ועלול לגרום למכשול גדול, ועל־כן החליטו ללבוש דייקא מלבושי אשכנז - שהם מלבושי גוים, ובכך לא יגשו אליהם כלל, ויתרחקו לגמרי, ועי"ז יינצלו מכל מיני מכשולות שונים].

***

הגיליון יוצא לאור לעילוי נשמת

פאינה פרידא בת יעקב ע"ה
אמיל בן אברהם ז"ל

יהי רצון שיזכו לעלוי נשמה אמיתי בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם שהותירו אחריהם ברכה, ובגן עדן תהא מנוחתם, אמן ואמן!

***

ימים אחרונים לסגירת הספר לדפוס! אל תחמיץ הזדמנות לקחת חלק בספרו המהודר של הצדיק - "דרכי איש"!

דוא"ל: s0584563404@gmail.com

2,200 ספרי "סיפורי מעשיות" עם פירוש "בתוך הנחל"

הודפסו והופצו בין שכבות העם!

בימים אלה עובדים על הכנת החלק הבא:

הפירוש הנפלא על מעשיות ג' עד ח'.

ביכולתך לקחת חלק בהדפסה הקדושה

שתעורר עוד רבים מן השינה,

וכמו שאמר רבינו הקדוש: "הסיפורי מעשיות שלי, מעוררין מן השינה",

קל־וחומר עם פירושו הבהיר של הצדיק,

שכולו מלא לימודים חיים לעובדא ולמעשה!

****

לפרטים: 058–456–3404

דוא"ל: s0584563404@gmail.com